

В. „Законностъ“
ще излиза единъ пътъ въ седмицата,
въ НЕДЪЛЯ.

ЦѢНАТА МУ Е:

За година	6 лева
„ 6 мѣсеци	3 „
„ 3 „	1.50 „
„ 1 „	1 „

За въ странство
се прибавятъ пощенскитѣ разности.

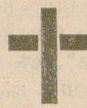
ЕДИНЪ БРОЙ 15 СТ.

ЗАКОННОСТЪ

Спомоществованията
почватъ отъ началото на всеки мѣсець
Писма, ръкописи и пари се испращатъ
до редакцията въ Руссе.

За частни обявления се плаща:
По 2 ст. на дума на първата страница
и по 1 ст.—на четвъртата.

ЕДИНЪ БРОЙ 15 СТ.

НЕКРОЛОГЪ

Съ голѣма скърбъ и неисказана жалостъ
извѣстяваме на роднини и приятели, че обичний
ни синъ и братъ

Киро Георгиевъ

(роденъ на 18 Априлий 1874 год.)

студентъ по желъзарството въ Дармщадтъ, следъ
6 мѣсецно болѣдуване отъ охтика, която го
накара да прѣкъсне учението си почги въ наве-
черието на свършването му, и да се завърне
въ България пръвъ миналия мѣсець, прѣдаде
Богу духъ въ Руссе на 19 того.

Въчна му память!

Баща Георги Петровъ Братя Петръ и Иванъ
Майка Николинка Сестра Марийка.

ЖЕТВАРКИ-ВЪРЗАЧКИ

и

Обикновенни жетварки,

много легки и практични, намиратъ се за про-
данъ съ най-износни цѣни у

МЪНЗОВЪ & БАБАДЖОВЪ
въ Руссе.

5—11—3

ИЗВѢСТІЕ.

Продава се едно мѣсто въ махалата „Го-
лъмий Варушъ“, улица „Църковна независимостъ“
около 100—120 кв. метра.

Желающитѣ да го купятъ, да се отнесжтъ
до притѣжателката, Ц. С. Вълчева въ гр. Руссе,
улица „Църковна независимостъ“.

Руссе, 16 Май 1897 год.

Съ почитание

5—19—2

Ц. С. Вълчева.

РАЗГРАДСКИЙ ОКРЪЖЕНЪ СЪДЪ.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 62.

На основание ст. ст. 199 и 200 стъ Търгов-
ский Законъ, пригласявамъ г. г. кредиторитѣ на
несъстоятелния разградски търговецъ Пантелей
Иоцевъ да ми прѣдставятъ за освидѣтельству-
ване заемитѣ си, придружени отъ смѣтки и
документитѣ, които ги доказватъ. Освидѣтел-
ствуването ще почне слѣдъ 23 дни отъ датата
на обнародването настоящето въ „Държавний
Вѣстникъ“, и ще става всеки присѣственъ
сжботенъ день, отъ 8 до 10 часътъ прѣдъ
пладнъ, въ продължение на двѣ недѣли.

Гр. Разградъ, 23 Май 1897 год.

Дѣловодителъ, членъ при Разградский
Окръженъ Сждъ: **Н. МИЛАНОВЪ.**

1—24—1

ПРОДАЖБА

Продаватъ се 5 парчета лозя отъ по 2,
5, 6, 6½ и 8 дюломи, находящи се въ Хад-
жиларъ и Паназъ Бюлюкъ, както и единъ ка-
менно-тухленъ къшкъ (лѣтна вила) съ 3 отдѣ-
ления, сайвантъ и съ едно лозе отъ 4 дюлю-
ми на хареки, собственостъ на наследникитѣ
на М. Цонковъ.

Желающитѣ да ги купятъ—да се отнесатъ
до г-на П. Карамадраковъ въ гр. Руссе.

3--20—2

Машинистъ-Словослагателъ

търси работа. За споразумѣние—до Петръ Три-
фоновъ, въ гр. Руссе.

2—21—2

ИЗВѢСТІЕ.

Като имаме прѣдъ видъ закона за облък-
лото на г-да чиновницитѣ, и окръжното на
г-на Министра на правосъдието, честъ имаме
да извѣстимъ на почитаема публика, че сж ни
пристигнаха първокачественни български платове,
между които черни камгари и фасонета за реден-
готи и жакети отъ прочутата фабрика на г-да
Беровъ & Момеринъ въ Габрово.

Сжко магазинътъ ни е снабденъ съ чисто
вълнени бѣли платове за лѣтни дрѣхы и рокли,
пикети за жилетки, копринени, лѣнени и разно-
цвѣтни.

Съ почитание:

Динковъ, Херманъ & С-ие.

(Свършивши Дрезденската Кроячна Академия).

3—18—2

Руссе, 24 Май 1897 год.

И тъй, Алеко Константиновъ, знаменития
български писателъ, публицистъ и патриотъ,
безкористния ратникъ и борецъ за правда, сво-
бода и прогресъ—въ най-идеалния смисълъ на
тия думи—се скри вече подъ черната прѣстъ
на Орландовци! Неблагодарната българска зе-
мя лѣгна върху безжизненнитѣ останки на оно-
гова, който я толкова силно обичаше и кой-
то на нейното щастие, процвѣтѣвание и на прѣ-
дѣкъ бѣше посвѣтилъ цѣлия си животъ! Алеко
дѣжи вече въ гроба, прострѣленъ въ сърдцето
отъ злодѣйския куршумъ на единъ създаденъ
отъ него „Бай Ганю“, който, отъ гладъ за
власть и отъ жажда за пари, не се стрѣсна
прѣдъ ужасающата необходимостъ—ако може
тъкъ да се употреби тая дума—да покоси въ
най-пълния му расцвѣтъ единъ животъ, толко-
ва сжщъ и толкова незамѣнимъ! Никога вече
перото на покойния не ще бичува съ своя не-
поддѣленъ юморъ пороцитѣ на обществото; ни-
кога вече неговия духъ не ще осмива съ сълзи
въ душата недостатѣцитѣ на свѣта! Мѣстото,
гдѣто в. „Знаме“ неотдавна печаташе Алеко-
витѣ духовити фейлетони, остава праздно на
вѣки и читателитѣ на покойника дълго врѣме
още ще търсятъ неговия любимъ псевдонимъ
безъ да намѣрятъ освѣтъ нѣколко праздни ко-
лонни, озаглавени „До Пещера и назадъ“ и под-
писани „Щастливецъ“, както това е ставало
въ постѣдния, посвѣтенъ исклучително на Але-
ка, брой на г. Каравеловия органъ! . . .

Но . . . удивително нѣщо е това—човѣш-
ката натура. Покрусена отъ скърбъ и сълзи
прѣдъ прѣсния гробъ на единъ рѣдѣкъ бѣл-
гарски талантъ, прѣдъ безжизнения трупъ на
единъ вълшебникъ на перото, загиналъ отъ
купени за 120 наполеона*) злодѣйски ржѣцъ,
—тя все пакъ дири срѣдства да се утѣши и до-
ри намира възможностъ да умѣри поне до нѣ-
къдъ ужаса, който естествено ѝ всеява по-
добно едно гнусно злодѣяние . . .

По тая причина и ние, колкото и да сме
покъртени още отъ прѣждеврѣмненната и съ
нищо незаслуженна смъртъ на своя покоенъ

другаръ и съмишленникъ, колкото и да скърбимъ
за незабравимия и злочестъ авторъ на „Бай
Ганя Балкански“,—не можемъ да не се утѣ-
шаваме поне съ онова дълбоко общенародно
чувство на скърбъ и жалостъ, което прѣдизви-
ка по всичкитѣ крайща на България ужасната
Алекова смъртъ.

Не остана градъ, село, или паланка въ на-
шето отечество, гдѣто да не се отслужи пана-
хида за Алека, гдѣто неговитѣ многобройни
приятели и почитатели да не пролѣятъ горѣ-
щи сълзи върху тъй прѣждеврѣмнено отворе-
ния неговъ гробъ, гдѣто всичко чувствуващо и
мислящо да не заклеми съ заслуженото про-
клятие неговитѣ жестоки убийци и тѣхнитѣ без-
срамни и безсърдечни вдъхновители. При всич-
ко че покойния принадлежеше къмъ една отъ
виднитѣ български политически партии,—всич-
китѣ други, съ исклучение на правителствен-
ната, политически групи и фракции единодуш-
но се присѣдиниха къмъ скърбта на демокра-
тическата и съ еднакво горѣщи сълзи испро-
водиха Алека до вѣчното му жилище на Ор-
ландовци. Цвѣта на българската младежъ—
софийскитѣ студенти—не се стѣсниха да се
турятъ на чело на общенародния трауръ и съ
своето доблѣстно и безукоризненно повѣдение
при погребението на покойника, прѣдъ което
трѣбваше да сваля шапка всеки истински бѣл-
гаринъ, да заслужатъ гнѣва и немилостѣта на
оная шена неразбрани властолюбци, които се
наричатъ българско правителство и ржкатъ
които не трѣпна даже прѣдъ затваряния
висшето училище! . . .

Въ тая смисълъ смъртъта на Алека, не
то и да е скърбна и жалостна сама по себѣ,
прѣдставлява несъмнѣнно едно отраднo и утѣ-
телно явление, макаръ толкова микроскопическо
и да се показва то на пръвъ поглѣдъ. Тя доказ-
ва на ония, които не искатъ да държатъ смѣт-
ка за общественитѣ движения у насъ, че и
българския народъ може, когато потрѣбва, да
се съединява въ едно чувство, да се слива въ
една мисълъ и да се ржководи отъ едни нача-
ла. И ако прѣдъ една такава едра загуба, по
свойствата на човѣшката натура, е възможно
нѣкакво утѣшение за тѣжакитѣ, то е именно
онова неподдѣлно, искрено и дълбоко чувство
на скърбъ, което обхвана цѣлия български на-
родъ на 11-й Май т. г. и което, ако му е сж-
дено да се прояви още веднѣжъ, но въ друга
посока, сигурно ще тури край на сегашния бел-
гейски режимъ, който се настани ужъ да въведе
царството на свобода и законностъ въ държа-
вата, а се прѣобърна въ режимъ на злодѣяния,
убийства и сълзи. . . .

Ние не се отчайваме. . . .

С. Кнѣжа (Раховско), 14 Май 1897 год. *)

Черъ трѣбва да считаме за България тоя день,
въ който консерваторската и съединителската кли-
ки сполучиха да зематъ въ ржцетѣ си юздитѣ на у-
правлението. Цѣль Българский народъ като единъ чо-
вѣкъ се е дигналъ и всеки день публичния печатъ ни
донася отъ разни кѣтове на нашето отечество твърдѣ
неутѣнителни явления. Мѣсната администрация про-
дължава да беззаконствува и въ нищо не спада по-доу
отъ едноврѣмненната—Турска, а продаденитѣ вѣстници
„Миръ“ и „Прогресъ“ се напѣдварватъ да изопачаватъ
по единъ непростителенъ начинъ самата истина, и без-
свѣстно продължаватъ да упрѣкватъ опозицията въ
нечестно повѣдение спрямо патриотическото на Н. Ц.
Височество правителство. Никой добросвѣстенъ чо-

*) Съгласно една постѣдняя телеграма отъ г. Такева до
софийскитѣ вѣстници, уловенитѣ четворица убийци на Алека
сж, неоповѣдани на прѣдварителното дирение, че бѣше подку-
пени за по 30 наполеона всеки единъ да убиятъ другаря на
покойния.

*) Настоящата корреспонденция, макаръ и да трактува
въпроса за растуриването на Кнѣженския Общ. Съвѣтъ, по кой-
то въпросъ бѣ помѣстена една дописка още въ миналия брой
на „Законностъ“,—ние пакъ ѝ даваме мѣсто, въдѣствие на
голѣмия интересъ, който се заключава въ нейнитѣ подробности

Разградъ. 14 Май 1897 год.

Нашия Окр. Управителъ, г. Пъевъ, се е распордиль, чрезъ подвѣдомственитъ си окол. началници, да събира абонаменти изъ окръга на турския в. „Итифакъ“. Епоха! . . . Никога, до колкото знаемъ, единъ висшъ административенъ чиновникъ въ България не е изпадалъ толкова ниско. Чисто по „белгийски“! . . .

Научаваме се отъ достоверно мѣсто, че *албума*, купенъ отъ разградската постоянна комиссия въ Букурещъ, още прѣзъ Стамболовия режимъ, за 3500 лева златни, за подаряване на Н. Ц. Височество, е пострадалъ. Слѣдъ като прѣдпийния съставъ на комиссията го е прѣдалъ цѣль и невѣдимъ на сегашната прѣдседателитъ на която К. Поповъ и Е. Първовъ се промѣняватъ всѣки три мѣсеци, както се прѣмѣняватъ касиера и членъ секретаря, за да не остане хатъръ никому, отъ прѣдмѣтния албумъ наскоро биле откраднати най скѣптитъ златни украшения. Липсала *короната съ бѣл. ирбъ*, изгубили се *украшенията на албума, направени отъ чисто злато и обковани по жълтостъ му и т. н.*

Z.

Една сценка изъ Разградския животъ.

— Г-нъ Докторе, братъ ми е твърдъ злѣ. Побързайте съ свѣтитъ си!

— А какво му е?

— Не зная това, обаче мѣкитъ сѣ ужасни. Елате да отидемъ въ къщи!

— Не е моя работа: имате си градски лѣкаръ.

— Него съвѣсмъ не можахъ да намѣря, а за щастие, се научихъ, че виѣ е тукъ въ механата, та дотърчахъ до васъ. Г-нъ докторе, братъ ми наѣла би оживѣлъ до утрѣ. Помогнете!

— Това не е моя работа, казахъ ви. Вървѣте си, не ме безпокойте. Нека ми разрѣши градския докторъ, тогава Иначе, безъ позволенieto му, не трѣгвамъ.

— Г-нъ докторе, моля ви се!

— Идете си ви казвамъ. Ти слушашъ ли?

— Ахъ побрага

Първия отъ героитъ на тая сценка бѣше брата на едно болно момче. Ив. Нед., а втория лѣкаря М. орднаторъ при Разградската окръжна болница.

Трѣбваше човѣкъ да бѣде слушателъ и зритель на тая краткъ разговоръ, за да се убѣди въ размѣритъ на онуй отчаяние, на онуй стенание, които задупавахъ горкия братъ, който въ крайно изстѣпление прѣди това, се натѣкваше на всѣкого, познатъ или непознатъ, съ въпроса: „Гдѣ е докторъ?“ И бързо, съсно, безъ да отговаря на задаванитъ му въпроси, отъ страна на познати и роднини, той прибѣгваше до друга врата, влизаше въ друга механа. Най-послѣ се намѣри единъ докторъ, но какво бѣше неговото вълнение слѣдъ несполуката да го заведе при умирающия си братъ! . . .

„Побрага му докторитъ!“ бѣше единствения протестъ, който се отлочи отъ болното му сърдце. Слѣдъ това, бѣгомъ на вѣнъ!

Горнето ставаше въ 9½ часа вечерта, а въ 7 часа на слѣдующата заранъ, почитаемия докторъ биде събуденъ отъ пронизателнитъ салюти на черковната камбана, която съ това възвѣстяваше сѣтнинитъ на неговия подвигъ.

Въ 2—3 часа слѣдъ обѣдъ, тая сѣщата камбана запѣ на ново своя тѣженъ маршъ, а единъ погребаленъ ковчегъ обикаляше улицитъ, слѣдванъ отъ множество свѣтъ; обикаляше той и търсеше градския лѣкаръ да вземе отъ него нужното „позволение“. А почитаемия Дръ М. повдигаше изъ легко пердето на прозореца си. Изглѣждаше да бѣде доста доволенъ, тъй като по устнитъ му се забѣлзваше една щастлива усмивка.

Немировъ.

ВПЕЧАТЛЕНИЯ.

Да прощавате вече, че не ще да Ви пиша подъ заглавие „Вмѣсто фейлетонъ“. Фейлетониститъ почнаха да ги убиватъ отъ засади съ залпове, а това е единъ законенъ поводъ за бай Ви Суучурумски да се страхува, че може да го взематъ янѣжлъна за фейлетонистъ и на хакъ ерине да му изсущатъ царвулитъ, — работи твърдѣ обикновени, особено когато нашитъ голѣмци извадиха и двѣтъ очи на Българската Темида, вмѣсто да ги вържатъ съ нѣкоя копринена Врачанска кърпа. Нещастна Темида! ще ли да се намѣри нѣкога окулистъ да излѣкува очитъ ти, та да не ходишъ кърава? Точка—по-добъръ, защото: „Sacco rotto non tiegn meglio, e pover hommo non vâ a consiglio“ — казватъ храбритъ, нѣ смазани съ бой отъ Дѣдо Ви Менеликъ потомци на знаменититъ римляни, които се славятъ по цѣлия свѣтъ, отъ Гагала до Чикаго, съ своята още по славна индустрия — макаронитъ. . . .

Земледѣлитъ кѣдъ насъ почнаха да правятъ молебени противъ дѣждовѣтъ, които положително се обърнаха на Лондонски: всѣки день по 5—10 пати се изливатъ порои, които принуждаватъ гражданитъ да носятъ постоянно подъ мишницитъ си чадѣри, или дѣждобрани, както дѣдо Богоровъ ги нарича. Реколтата не я бива: голѣма частъ отъ нивитъ се маноса Чакайте, че азъ почнахъ да пиша нѣщо като годишнитъ отчети на Окрѣжнитъ Управителъ, съ тая само разлика, че тѣхнитъ отчети се пишатъ 8 мѣсеца, 13

— се корегиратъ, 2 години се прѣписватъ, 4 мѣсеца се пишатъ таблицитъ за ревизитъ по окрѣжитъ и състоянието на километражѣтъ и до като видятъ обѣ свѣтъ, получава се отъ Министерството на Вжтрѣшнитъ работи такава, напирмѣръ, окрѣжно: *За съжаление е, че най-интелигентнитъ Окр. Управители, при многократнитъ напомнявания, пакъ не сѣ написали годишнитъ си отчети и т. н.* Азъ се отказвамъ, прочее, да пиша за реколтата на посѣвитъ, възъ основание на сѣщитъ „основания“, на които и интелегентнитъ Окр. Управители базиратъ своитъ отчети за написване годишнитъ си отчети, още повече, че Редакцията на „Законностъ“ нито ордени раздава, нито пѣкъ пѣтни и дневни плаща, както това прави щедрото Министерство

Въ нашия чисто български градъ, Пловдивъ, се правятъ странини приготовления за посрѣщанieto на храбритъ грѣцки доброволци, които прѣди мѣсецъ заминаха отъ Станимѣжжа и Филибе за Гърция, испращани отъ хиляди „патриоти“, съ грѣцко знаме, на което личеше, да не кажа—биеше въ очи, слѣдующия надписъ, нашаренъ съ златни букви: „Доброволци отъ малката Елада“. Сега се строятъ перачници, въ които ще исператъ фустанелитъ на доброволцитъ — паликареята; а послѣ, построени въ правилни рѣдове, всички тѣзи герои отъ Лариса, Форсала, Пенди-пегалия и Домокосъ, ще влѣзатъ тържественно въ Пловдивъ и шомъ пристигнатъ на Джумаята ще извикатъ: „Зито о полемосъ!“ Турцитъ ще раздадатъ на всѣки доброволецъ по единъ портретъ на Едхемъ паша, а грѣцкитъ „силгогисти“ ще държатъ рѣчи по патриотизма и храбростта, съ заглавие: „Какъ се бѣга съ екъсана фустанела отъ Лариса при виковѣ „о Туркосъ!“ вмѣсто „зито о полемосъ!“ Тържеството — както виждате — обѣщава да бѣде едно отъ небивалитъ до сега

Пловдивската Постоянна Комиссия испратила единъ отъ членовѣтъ си въ Каиро (Египетъ) да купи двѣ магарета за окръжни заводъ, та дано по тоя начинъ се подобри магарешката раса въ Пловдивския окръгъ Неразбирамъ отъ математика, за да можа да смѣтна, на каква цифра ще възлѣзатъ пѣтнитъ и дневнитъ по покупката на двѣ магарета отъ Каиро; но фактъ е, че дѣятелността на Окрѣжнитъ Постоянни Комиссии у насъ се прѣнесе чакъ въ магарешката областъ, защото областта на биковѣтъ и жребцитъ прѣстана вече да пуца километражъ. Прѣпорѣчвамъ това извѣстие на Руссенската Постоянна Комиссия, която пѣкъ отъ своя страна не би било злѣ да научи другитъ Постоянни Комиссии: какъ се копаятъ артезиански кладенци

Да прощаватъ читателитъ на „Законностъ“, особено Руссенскитъ читатели, ако намѣрятъ тѣзи пѣтъ стилътъ на „впечатленията“ ми малко лѣвичарски. Причината е празника „Св. Кирилъ и Методий“, който у насъ се празнува само отъ учители и граждани, а не както у Васъ, и отъ полиция, и отъ кавалерия, и отъ жандармерия. Вижда се, че кѣдъ Васъ политическитъ и народни празници се празнуватъ отъ поповѣтъ и учителитъ, а празника на проевѣтителитъ — отъ коннитъ жандарми и полицията. Така е то, когато се занимаваме повечето съ математика, а по-малко, или никакъ, съ друго. У Васъ очевидно и думбазитъ, и копачитъ, и разсилнитъ сѣ математици. . . .

г. Сушица, 15 Май 1897 г.

До свиждане: Суучурумски.

ВЪНКАШНА ХРОНИКА

Политическия пулсъ на Европа като че е прѣстаналъ да бие отъ нѣколко дена насамъ. Въ очакване на сѣтнинитъ, които има да произлѣзатъ отъ започнатитъ, но идущи тѣй безуспѣшно прѣговори за грѣцко-турския миръ, — дипломатията като че е прѣстанала да сѣществуватъ. Общественото мнѣние тѣй сѣщо държи едно очаквателно положение. Всички сѣ една дума стоятъ въ една отгѣчителна неизвѣстностъ за грядущитъ събития на Истокъ, която неизвѣстностъ, вѣроятно, крие причинитъ на ония тенденциозни и съмнителни слухове, на които ние ставаме отзивъ на друго мѣсто въ днешния брой на „Законностъ“. Най-голѣмъ трудъ задава на дипломатията Турция. Побѣдителката при Лариса и Домокосъ държи такава неотстъпчиво поведение въ прѣговоритъ и условията на мира, щото си позволява да бравира даже нотитъ на цариградскитъ посланници, прѣдъ които прѣди два мѣсеца тя просто трепереше. Не е мѣчно да се разбере, прочее, каква сѣдба очаква знаменититъ реформи за Македония, върху които гради своитъ ефемерни планове българското правителство и съ които то залѣгва легковѣрната българска публика отъ миналата година насамъ. . . .

Здравieto на румѣнския прѣстолонаслѣдникъ принцъ Фердинандъ, за което съобщихме нѣкои безпокоители сѣдѣния въ миналия си брой, се е до толкова поправило прѣзъ миналата недѣля, щото букурещкитъ вѣстници считатъ болния вѣнъ отъ всѣкаква опасностъ. Завчера е пристигналъ въ Букурещъ знаменития берлински докторъ Лейденъ, повиканъ специално отъ крѣля да прѣглѣда наследника. Докторъ Лейденъ не намѣрилъ нищо опасно въ болѣзъта на принцъ Фердинанда и далъ най-утѣшителни свѣдѣния за по-нататѣшния вървѣжъ на тая болѣзъ.

вѣкъ не би се занимавалъ съ измислици, ако фактоветъ не говоряха най-краснорѣчиво, че една банда властолюбци, въ домогванията си да се удържатъ на власт, въ кѣсо врѣме докараха отечеството ни до съвършено опрощаване. Нито финансовата, нито вънѣшната, нито вътрѣшната политика на тия властолюбци сѣ съобразили съ народнитъ желания. — Всичката дѣятелностъ на г. Стоилова се е събрѣдоточила въ изнасилване народнитъ чувства и въ узурпироване народното самоуправление; прѣдъ насъ се е испрѣчила една грозна картина — пѣлна съ беззакония. Безъ никакви сѣществени и уважителни причини се растурватъ общинскитъ управления и се замѣстватъ съ такъвъ съставъ, какъвто е по вкуса на онова некадѣрно чиновниче, що се нарича Найдѣнъ Беневъ, и за срамъ на България, е министъръ на вжтрѣшнитъ работи. . .

Както на всѣкадъ, тъй и въ нашето село, прѣди двайсетина дена, биде растуренъ общинския свѣтъ и за избиранието на новъ се назначи деньтъ 18 й Май; гдѣто ще се каже, ний сме въ навечерието на новитъ избори. — Водението на общинскитъ ни работи за сега е довѣрено на една тричленна комиссия, подъ прѣдседателството на единъ почти банкрутиралъ човѣкъ по име Илия Топуровъ, манѣкъ да дири иманѣе по селата, поради която си страсть е станалъ послови ченъ мѣжду насъ. — За подкрѣпление на този новъ „народнякъ“, отъ нѣколко дни насамъ въ Кнѣжа кръстосватъ 15 души конни стражари; едни отъ тѣхъ раскарватъ населението по пѣтицата на работа, а други съдѣйствуватъ на бирника по събиране на даждия. — Грубитъ отношения на тая полицейска сборщина и беззаконнитъ дѣйствия на бирника породиха страшно негодувание въ работното население, още повече, че то е прѣдано и подчинено на турци и цигани, които днѣсъ за днѣсъ сѣ господари на положението, тъй като тѣ изпълняватъ и заематъ всички общински и стражарски служби. При никое правителство Кнѣженина не е билъ угнѣтиванъ така, както днѣсъ, при управителствуването на безсрамния ни прѣфектъ, г. Груева. Забѣлжително е това, че хората носятъ по 400 лева данѣкъ на бирника, а послѣдния ги испѣжда съ думитъ: „гдѣ сте биле вчера да донесете пари, ами сега? Хм, вѣнъ, азъ ще ви докарамъ овцетъ“. И, наистина, не се мина нищо единъ часъ, и селската площадь се напълни съ 15,000 овце, докарани и размѣсени въ най-голѣмъ безпорядѣкъ, безъ да се знаятъ кои-чий сѣ. Въ 10 минути отгоръ, 600—700 души селени заобиколиха къщата гдѣто бѣше бирника, кмѣгущия пехливанинъ Топуровъ, и оня прокопсанъ халосникъ Йорданъ Ионовъ, който бѣ главния инициаторъ на тая езекутивна и съ нищо неоправдана мѣрка. Крѣвна бѣ обидата, защото бѣ заграбенъ и докаранъ добитѣкъ и на тия хора, що сѣ платили до стотинка, и на ония, които макаръ и да дължаха, по стояща сѣ паритъ си готови да платятъ. Полицията, обаче, на чело съ своя неразбранъ старши, Симеоновъ, бѣше неумолима, и нейното поведение тѣй възмути данокоплатцитъ, щото очитъ имъ плувнаха въ кръвъ и въ единъ мигъ тѣ бѣха готови да се хвърлятъ и защитятъ своитъ изнасилени права и честъ. — „Изедници проклѣти, обяснете ни, какво искате отъ добитѣкъ ни, като сме си платили данѣкъ? Гдѣ е Илия Топуровъ; искаме да се яви при насъ“, бѣше отчаяния викъ, който цѣпеше въздуха, а ека му се чуваше на три километра далечъ. И нашъ Илия, поблѣднѣлъ и безъ капка кръвъ на лицето, не смѣеше да излѣзе прѣдъ онеправданитъ, а на Иконова положението бѣ критическо, и отъ минута на минута ставаше по-страшително. Благоразумието, обаче, взе връхъ. Първенитъ въ селото ни се явиха на помощ и слѣдъ като влѣзоха при бирника, помолиха го да допусне распащанieto на неплатившитъ и да освободи добитѣкъ на хората; но бирника искаше и вземаше данѣкъ за цѣлата 1897 година, когато самия законъ е запазилъ правото на данѣкоплатцитъ и е опрѣдѣлилъ три срокове въ годината за исплащане. — Очевидно бѣше, че тукъ се гонеше съвѣсмъ друга цѣль, а именно, да се извади населението отъ тѣрѣние, да се прѣдизвика нѣкакъвъ скандалъ, та Кнѣжане отпослѣ да си иматъ расправия като бунтовници. — Кой, обаче, бунтува населението; не е ли самата властъ, самитъ правителствени органи? Кнѣжа, която брой 1000 къщи, има 6—7 хиляди население, сиуща въ държавната хазна съ стотини хиляди левове ежегодно и се счита за най-производителенъ центръ въ Раховско, трѣбва ли да се оставя на произволѣтъ на единъ крадецъ, касеобиращъ и фалшификаторъ като Иконова? Мнозина се питатъ:—бе джанѣмъ, нѣма ли капка съвѣтъ у господа министритъ, та си служатъ съ такива хора?

Но каквито и да сѣ смѣткитъ на правителството по управлението въобще и по растурванието на нашия общин. свѣтъ въ частностъ, още отъ сега може да се прѣдвиди единъ крайно не желателенъ за властѣта резултатъ. И никой други, а правителството ще бѣде виновно, ако послѣдватъ нѣкоя жертви отъ неговата нетактичностъ. — За бога, оставѣте туй население свободно поне въ избиранието на ония, на които то само има довѣрие. Врачанския управител вѣроятно мисли, че ще излѣзе чистъ и отъ новата афера, която той създаде въ Кнѣжа, чрезъ незаконното растурване на свѣтъта? Не, неговитъ рѣдѣ пакъ, може-би, ще бѣдѣтъ запагани въ кръвъ, но нека помни г. Груевъ, че ще дойде единъ день на расплата. . . . Тѣй, или иначе, впрочемъ, *Кнѣженетъ ще стурмятъ да запазятъ своитъ права на 18-й Май, както подобава...*

Нѣколко Кнѣжени.

ВЪТРЕШНА ХРОНИКА

Софийските вестници — като изключим правителственият, разбира се — са изпълнени с подробности по погребението на покойния български писател, публицист и обществен деец, Алеко Константинов, което погребение, по своята импозантност, по своята задуманост, по многобройността на публиката, която се е била стекла да изпроводи до гроба смъртните останки на своя любимец и по искрена скръб, която е била обзела всички присъстващи на печалното тържество — е надминало, казват, всичко, що столицата е виждала от освободенията насам. Хилядно множество народ е изпълнило площадта пред съборния храм „Св. Крал“, където е станало опълото на Алека, прилежащите към тая площадка улици, вътрешността и двора на черковата, както и цялия път от храма до гробищата на Орландовци, където покойния е бил заробен между Дъдо Славейкова и Т. Китанчева. Ръчи са били държани от мнозина приятели и почитатели на Алека, между които най-дълбоко впечатлени са направили ръчички на г. Дръ Ст. Данев и М. Такев.

Малките размири на вестника ни не позволяват да приведем днес тези пръвкрасни и дълбоко прочувствувани ръчи in extenso, но ще се постараме да сторим това въ един последующ брой, когато, може би, ще се сдобием с тях въ стенографически извлечения. За сега ще забълбжим само, че надгробните оратори са въздавали потребната дань на почит, уважение и скръб пред трупа на един толкова безвъзмездно и нислствено загинал талант, и са заклеймили с надлъжачето пръзрение и проклетие неговите жестоки и безчеловечни убийци . . .

Съ особено удоволствие констатираме факта, че при погребението на злочестия Алека общественния ред и тишина са се охранявали, не от г. Стоиловата полиция, която знае само избори да прави, а от студентите на Висшето Училище, които за тая си противополицейска „дързост“, както и за скръбното участие, взето от тях въ печалното тържество, предизвикано от злодйското убийство на техния идеален учител, са били наказани с затваряне на училището им за едно неопределено време и с разбиването на карьерата на петнайсет-двайсет души техни другари, изключени от стъните на университета за „непокорство“.

Обърнало е вниманието на публиката обстоятелството, където нито един от правителственият хора не е присъствувал на погребението, — обстоятелство, което най-добре определя характера на Алекоуто убийство и най-яко оборва инсинуациите на официозния печат по повод на това чудесно злодеяние. Блътът е съ отсъствието си г. Стоилов, който съ черни ръкавици и въ дълбок траур съпровождаше лани гроба на един нещастен стражарин, убит въ време на софийските избори; не е намърил „свободно време“ да се яви на печалното тържество и г. Величков, който има неимоверната дързост да искаже своите чувства на фалшиво съблъзновение по случай на Алековата смърт, не на неговите близки хора въ София, ами на Свищовския кмет. Не е счел за нужно да отдаде последния дълг на своя мъченически загинал колега дори и народния поет г. Вазов, който има претенциите да въспъва, като никой други български писател, народните радости и скръби и да се вдъхновява от най-чисти поетически източници . . .

На друго място въ днешния ни брой читателите ще видят, как ние глѣдаме на това поведение на правителственият корифей пред отворения гроб на Алека. Нека спомнем тук само, че към трупа на един свой политически противник могат по тоя начин да се отнасят: или хора съ нечисти съвети и одапани въ кръв рацѣ, или пък политически глупци, които турят своите властолюбиви и гешефтарски замисли по-високо от изпълнението на един най-елементарен правствен и християнски дълг . . .

Окаянници! . . .

Миналата неделя, на 18-й того, въ мѣстната съборната черква „Св. Троица“, по инициативата на русенските приятели и почитатели на покойния Алеко Константинов, биде отслужена панахида за упокой на душата му. Черковата бѣше прѣпълнена съ молящи се, прѣдставители на всичките класове на обществото.

Пишат отъ София на Politische Correspondenz, какво македонските комитети (?) и дружества въ България бѣле рѣшили окончателно да прѣкъснатъ всѣкава дѣятелностъ въ Македония, понеже обстоятелствата не благоприятствували на това и българското правителство било твърдо намѣрено да противодѣйствува на каквото и да е опитъ за движение отвѣдъ Рила.

Комитетите намѣрявали да чакатъ апликацията на обявения отъ Портата реформи . . .

Въ свръзка съ тая курioзна новина, „Pester Lloyd“ донася друга една още по-курioзна, исходяща ужъ всѣ отъ достовѣрни софийски източници.

Пешенския офицеръ казва, че въ столиците наши политически кръгове се говорѣло, какво Солунския, Битолския и Скопския вилаети щѣли на скоро да образуватъ една автономна областъ, съ свободно мѣстно самоуправление, и че за главенъ управителъ

на тая областъ щѣлъ да бѣде назначенъ единъ отъ синовете на Султанъ Абдулъ-Хамида . . .

Отъ гр. Силистра ни пишатъ нѣкои доста похвални нѣща за новия Окръженъ Управителъ — г. Руевски. Обществото глѣдало на него, като на единъ спасителъ, слѣдъ като се отгървало отъ телеграфиста, некадърния — г. Пашевъ. Въобще г. Руевски съ своята скромностъ, акуратностъ и тактичностъ билъ спечелилъ любовта на цѣлото население въ окръга. Той билъ обиколилъ вече нѣкои отъ по-големите села въ окръга и изнамѣрилъ голѣми нередовности вършени отъ администрацията до сега. Населението съ нетърпение очаквало да чѣе единъ день, че заедно съ г. Пашева то ще се отгърве и отъ околийските началници: Силистренския г. Иванова и Куртъ-Бунарския, г. Попова, понеже то злѣ глѣдало и на тия двама администратори. Първия, Ивановъ, носѣлъ вече едно пѣнтно — обвинявалъ се въ испущание нѣколко арестанти и въ други нѣкои недозволенни дѣйствиия, констатирани отъ ревизори. Противъ втория г. Попова — имало заведени около 50—60 углавни дѣла, на които прѣдлинното началство не е давало ходъ, понеже г. Пашевъ е събиралъ около себе си смѣтовете на обществото и ги е закрилялъ отъ всѣкакви прѣсѣдвания. Върху главата на Попова — пише нашия кореспондентъ — тежатъ нѣколко дѣния, за раскриването на които, както се научавамъ, — управителя е взелъ потребните мѣрки. За забълбване е, че — по свѣденията на нашия дописникъ — г. Руевски не покровителствувалъ нито циганина Х. Яхя Юмеровъ и, безъ да глѣда на неговото заплашване, почналъ да открива едно по едно и неговите злоупотребления, вършени съ помощта на г. Пашева.

Намъ е драго, че ни се пада случай да кажемъ двѣ добри думи за единъ „белгийски“ окръженъ управителъ. Страхъ ни е, обаче, че г. Руевски, ако продължава въ тоя духъ, ще „пострада“ . . .

На последната страница въ днешния брой на в. „Законностъ“ читателите ще намѣрятъ годишния балансъ на Застрахователното Дружество „Балканъ“ и смѣтката за печалбите и загубите му прѣзъ истеклата 1896 година. Едно повърхностно прѣглѣждане на краснорѣчивите цифри, съдържащи се въ тоя „балансъ“ и „смѣтка“, както и едно бѣгло сравнение на последните съ тия на мѣстното дружество „България“ за сѣкмата година, ще убѣдятъ всѣкого, надѣемъ се, до колко ние бѣхме прави въ своите твърдения, какво управлението на „България“ отива по кривъ път и отъ какъвъ родъ бѣха причините, където искусено скваното мнозинство въ неотколпното общо събрание на последното дружество съ викове, кръсѣи и „компийски“ одобряния прѣдложенията на упр. съвѣтъ лиши опозицията отъ възможностъ да раскрие всяката задкулисна и пагубна дѣятелностъ на съвѣта.

Тогазъ когато управителния съвѣтъ на Дружеството „България“ не се заеми да излѣзе прѣдъ акционерите съ единъ неприличенъ рапортъ, въ който самъ пѣше фалшиви химни на своето управление и си плѣтеше търневи вѣнци, за където на 6-та година отъ своето съществование дава едвамъ по 19 лева дивидендъ на купонъ, — управителния съвѣтъ на дружество „Балканъ“, съ една скромностъ, която не може освѣтъ да му прави честь, дава сѣкмата дивидендъ за първите 16 мѣсеца отъ своето съществование и откъдѣ за резерва такава значителна сума, каквато дружество „България“ не е откъдѣло отъ какъ се е основало и е попаднало въ рѣцѣта на сегашните си управници. Не трѣбва да се забравя още, че дружество „Балканъ“ не е събрало още всичкия си капиталъ, нѣма привилегии на „България“, акциите му не се приематъ отъ хазната въ залогъ и далечъ нѣматъ цѣната на неговия конкурентъ.

Сега разбираме ние, защо управлението на дружество „България“ плаща пари да го хвалятъ въ парижките вѣстници (отъ българските ни единъ не е казалъ добра дума за него), а управлението на дружество „Балканъ“ получава похвала отъ цѣлия български печатъ.

Противните дѣждове, които валиятъ по цѣла България отъ началото на тоя мѣсець, са причинили въ много мѣста такива страшни наводнения, щото пѣтищата на всѣкадѣ са станали просто непроходими. Пощата закъснѣва почти всѣки день. Рѣките са напосла до толкова, щото старите хора не си припомняватъ такива наводнения отъ 30 години насамъ. Дунава е залѣлъ почти цѣлия русенски брѣгъ. Янтра е завлѣкла нѣколко души габровски табаци, труповете на които са били намѣрени едвамъ около Бѣла. Желѣзопѣжната линия между София и Романъ е поврѣдена съвършено.

Научаваме се отъ достовѣрно мѣсто, че на 1-й Юний, въ неделя, ще има увеселителни влакове отъ тукъ и отъ Разградъ до станцията на Сѣново. Собствено треновете щѣли да се спиратъ между станциите Вѣтово и Сѣново въ една хубава раскошна мѣстностъ, където и ще стане гулянието. За времето на трѣвянето отъ тукъ и връщането на треновете ще послѣдватъ специални обявления по улиците. Инспекцията, както ни прѣдаватъ, се е погрижила за устрояване на единъ буфетъ на мѣстото и е прѣдарила всички необходими мѣрки за запазване на посетителите въ случай на дѣждъ.

На 20-й того отъ Търново пристигна въ града ни народната драматическа трупна „Създа и Смѣхъ“, която ще даде тукъ всичко 5 прѣдставления. На 21-й того вечерта трупната даде първото си прѣдставление „Ревизоръ“ отъ Гоголя, което изобщо излѣзе доволно сполучливо. Главните роли играха: г. Ив. Поповъ (градоначалника), г. Кирковъ (Хлестакова), г. Сапуновъ (Осипа), г-жа Е. Златарска (Анна Андреевна), и г-жа М. Попова (Мария Антоновна). Трѣбва да се отдаде справедливостъ на г. Ив. Поповъ, че той съ своята обмислена игра сумѣ да очертае прѣдставляемия отъ него типъ съ удивителна яркостъ, съ което достави голѣмо удоволствие на публиката, и единичия той, може да се каже, изнесе на плѣщите си големи „Ревизоръ“. Не съ по малко удоволствие и наслаждение ний глѣдахме на Осипа, който бѣ съ умѣлостъ прѣдставенъ отъ г. Сапунова. Единствения недостатѣкъ, който можахме да забълбжимъ у г. Сапунова, е, че той не произнася думите толкова ясно, особено края на всѣка дума, тъй щото слушателя съ мъжа може да улови казаното отъ него. Г. Кирковъ сѣщо бѣше добъръ, но намъ ни се чини, до колкото познаваме г. Киркова, като актьоръ, че той много е по симпатиченъ въ трагически роли, отколкото въ такива, каквато е Хлестаковата. Женския персоналъ изобщо бѣше добъръ въ „Ревизоръ“, при всичко, че има още много да се желае за едно добро прѣдставление на женските типове въ такава една комедия. Едно нѣщо само ни се показа не до тамъ естествено и подходящо, па ако щете даже неприятно, и то е: голѣмия шумъ и гюрултия, която се дигаше задъ сѣнната при явяването на търговците, унтеръ-офицерската жена и пр. за да се оплачатъ (3 актъ) и при заминаването на Хлестакова (4-й актъ). Но, както казахме по-горѣ, „Ревизоръ“ изобщо излѣзе доволно сполучливъ. На 22-й сѣптий трупната прѣдстави драмата „Желѣзната маска“, която излѣзе много по-сполучлива отъ колкото „Ревизоръ“. Изпълнението на ролите въ нея бѣше подобро, отъ колкото въ първото прѣдставление. Главните мъжки роли бѣха изиграни отъ г. Канели и Ив. Поповъ великолепно. Подробностите за това прѣдставление, както и за другите, които ще даде трупната, ще изложимъ въ идущия брой, понеже сега не ни позволява мѣстото. Въ петъкъ на 23-й того, трѣбваше, спорѣдъ афишѣта, да бѣдѣтъ прѣдставени „Хлещовѣтѣ“ отъ г. Вазова, но поради нѣмание посѣтители (продадени бѣле всичко около 20 билети) прѣдставлението се отложи, а за снѣци бѣ назначена „Комедия отъ грѣшници“ отъ Шекспира. Въ края ще добавимъ само това, че прѣдставленията се посѣщаватъ отъ русенци много неохотно. На всичките до сега дадени прѣдставления публиката бѣше до толкова малко, щото трупната надали ще може да извади разносните си. А би трѣбвало да се поопрѣва тѣ отъ насъ, русенци, още повече, че тъй рѣдко имаме щастие да виждаме въ града си такива трупи!

Тая вечеръ трупната ще прѣдстави въ салона на хотелъ „Централъ“ комедията „Студентска Фантазия“ съ участието на извѣстния скриначъ-виртуозъ кубански негръ г. Иосифъ Бриндизъ. Утрѣ вечеръ ще се даде новата Вазова драма „Бѣлодушковъ“.

Испратена ни е за публикуване слѣдната телеграмма отъ учащите се въ Лициска български студенти, на която телеграмма даваме мѣсто съ голѣмо удоволствие:

„До Централния Македонски Комитетъ въ София. Копия в. в. „Социалистъ“, „Знаме“, „Малешевски Балканъ“, „Народни Права“, „Свобода“, „Свѣтлина“ и „Миръ“ въ София, „Освобождение“ въ Търново и „Законностъ“ въ Руссе.

Българската учаща се младежъ въ Лайпцигъ слѣди съ живъ интересъ различните отъ голѣма важностъ политически събития, които се извършаватъ напоследѣкъ на Истокъ. Съ извънрѣдно живъ интересъ тя слѣди поведението, което държатъ нѣкои отъ балканските правителства спрямо македонския въпросъ. И при този случай, възмутена до-дѣлъ душа, тя не може да не протестира високо противъ различните раздѣления на сфери на влияния, свързани съ тайни шовинистически стрѣмления, — отъ където и да произхождатъ тѣ — които иматъ за цѣлъ не подобренieto на учащата на тази многострадална страна, Македония, а нейното распокояване — робството ѣ подъ нѣколко владѣтели.

Българската учаща се младежъ въ Лайпцигъ мисли, че най-доброто, което може да се направи сега за македонския робъ, е — да му се даде автономия — свобода, при която да може да се грижи за своите сѣдбини, при която да може той да заживѣе единъ културенъ животъ и тя испраща своите най-искренни и горѣщи симпатии на всички, — безъ разлика на народностъ — които работѣтъ за достиганieto на тая велика и истинско чедовѣколюбива цѣлъ.

Лайпцигъ, 8/20/V 97 г.

Н. Алексиевъ, Д. Бравдаровъ, Н. Ганевъ, Б. К. Дамьяновъ, Г. Хр. Дановъ, А. Долгеровъ, С. Калпачиевъ, К. И. Каракашевъ, А. Ковачевъ, Т. Поповъ, Цв. Радославовъ, И. Сапунджиевъ, М. Симеоновъ, П. П. Славейковъ, Ст. Станевъ, Х. Тихоловъ, Т. Топанковъ, Дръ И. Фаденнентъ, Д. Христовъ.

Поради многото материалъ, откъла „изъ вѣстниците и списанията“, както и подлистника „Принцъ Пале“ не можахме да се помѣстятъ въ днешния ни брой.

Обща смѣтка на печалбитѣ и загубитѣ на 31 Декемврий 1896 г.

София 31 Декемврий 1896 г.
7 Май 1897 г.

Г. В. ДАСКАЛОВЪ с./р., Н. МАНОВЪ с./р., Г. ПРОШЕКЪ с./р.

София, 31 Декемврий 1896. — 7 Май 1897 год.

Г. В. ДАСКАЛОВЪ с./р., Н. МАНОВЪ с./р., Г. ПРОШЕКЪ, с./р.

*) Отъ които събрани до сключаване на баланса . . Лева 137.000—

*) 42.604—